

πολλά υπονομεύοντα τὴν ὑπόστασιν τῆς φυλῆς καὶ τῆς ἐκκλησίας (ποιά, μωρὲ σικοφάντη, ψέφτη;), ἐτγλεγράφησεν ἡ Κυβέρνησις τῶν ἐν Κρήτῃ Ἑλλήνων, τὰ δημοτικὰ συμβόλια, οἱ πολυώνυμοι σύλλογοι καὶ ἐπιφανεῖς ἄνδρες, συνεκινήθησαν οἱ Φιλέλληνοι καὶ μετέσχον τοῦ ἀγῶνος (ἄνοιξε τὰ στρατὰ σου καὶ διὲς τὴ Δήλωσιν τῶν Φιλέλληνων στὸ «Νουμᾶ» ἀρ. 437) καθ' ἑλοῦ εἶπεῖν συνέδησαν τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα..... (πάρε ὄριμα κι ἄγουρα).» Μάζεψε λοιπὸν ὁ γεροψέφτης ἕλες τίς σαχλαμάρες τοῦ κάθε ψεφτοπατριώτη παρακεντὲ καὶ τίς τύπωσε σὲ βιβλίον καὶ τὸ πουλεῖ γιὰ χαρτζιλίκι πρὸς Δρ..... «Τοῖς δὲ φοιτηταῖς, λέγει, τοῖς ἀγωνισαμένοις πρὸς ἄμυναν τῆς ἐθνικῆς γλώσσης γίνεταί σπουδαία ἐκπτώσις». Ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας δὲ ντρέπεται πὸ ἀφίνει νὰ κυκλοφοροῦνε τέτοια σικοφαντικὰ βιβλία μέρα μεσημέρι;

(**Σημ. τοῦ «Νουμᾶ»**: Ἄς εἶνα! Κι αὐτὸ τὸ βιβλίον τὸ χρωστάμε στὴν ἐγκληματικὴ βουδαμάρα τοῦ κ. Λαγοπάτη.)

Τελειώνοντας δὲν μπορῶ νὰ μὴν ἀναφέρω καὶ τὴ λύπη τῶ παιδιῶ μας πὸ ὕστερ' ἀπὸ ἀρκετὸ ἀνασασμὸ καθάρου ἀγέρα καὶ γλέντι μπόλικο, ἤρθανε πάλε καὶ κλειστήκανε στίς φυλακὲς τους, γιὰ νὰ σπάνουνε τὰ κεφάλια τους πάνω στὰ, ρις ρινός, ποῦς ποδός, ναῦς νηός, καὶ στὰ ἀνώμαλα καὶ εἰς μὴ ρήματα. Οἱ καινούριες ἐκδοσες διδαχτικῶν βιβλίων παίρνουν καὶ εἰδουν μπακαλικώτατα καὶ μερικοὶ βιβλιοκάπηλοι γιομίζον τὰ θηλάκια τους μὲ τὰ ἴδρω-στάλαχτα ξεπερρέματα τῶν φτωγῶν πατεράδων.

N. ΓΑΛΑΤΙΑΝΟΣ

Δὲν ὑπάρχει γλώσσα πὸ νὰ μὴν ἔχη καὶ ξένες λέξεις, καθὼς δὲν ὑπάρχει τόπος πὸ νὰ μὴν ἔχη εἰσαγμένα ξένα πράματα καὶ ξένες συνήθειες. Ἀλλὰ μῆτε τὸ ἓνα εἶναι ντροπὴ μῆτε καὶ τὸ ἄλλο, ἐννοεῖται ἂν καὶ τὰ εἰσαγόμενα πράματα καὶ οἱ συνήθειες εἶναι καλὲς καὶ ὠφέλιμες.

KONEMENOS

Καὶ οἱ δασκάλοι ἐξακολουθοῦν νὰ ἀρχαιοκοπανίζουν ἀεροβιατικώτατα ἐπάνω στὰ κεφάλια τῶν παιδιῶν τοῦ Ἑθνους. Αὐτοὶ τέλος πάντων δίνουν ἓνα ἰδανικό! Καὶ τὰ γεροντοκόριτσα, οἱ ἐφημερίδες, ἀεροκοπανίζουν, τσιρίζουν, σικοφαντοῦν καὶ βρίζουν μὴν ἔχοντας ἱερὸ τίποτα. Διδάσκουν καὶ αὐτὲς τὸ λαό! Μὰ μήπως καὶ οἱ πολιτικοὶ τῆς Ἑλλάδας δὲ φτειάνουν κι αὐτοὶ ἓνα ἰδανικό; Λίγο τὸ ἔχεις νὰ γίνῃ ἡ Ἑλλάδα Μοναχὸ ἢ ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο;

ΙΔΑΣ

Ἡ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

ANDANTE

ΔΟΞΑ

Κοιλάζει ἐντὸς μου τῶν χυμῶν τὸ πυρὸ ρέμμα,
πὼς μαῦρο φίλτρο σὲ ζωτικῶν κολιμηθήρα
μάγισσος πικροκαταρούσος καὶ τὸ γαῖμα
μὲ δῆμιου ἄλικη φοριὰ, τὴ λαμπυρήρα

ἔπνιξε τῶν ματιῶν καὶ ρέει μὲ βιὰ τὸ γνέμα
τῶν μερῶν μου. Κι ὄντας μὲς στὰ δυσικὰ ρεῖθρα
τοῦ ἡλιοῦ λαυρίζει ἡ λάβα καὶ σιδερὸ στέμμα
σφυροκοπᾷ ἡ ὄργη του, ὕπως καιλαμήθρα

γητεύει ὁ πόλος, τῆς ὀρουσιᾶς τὸ μινγάδι
σέρνει με πρὸς τ' ἀντρίκιο τῶν θριάμβων χῆδι.
Καὶ τώρα πὸν λαμπάδιωσε καὶ σιγῆτι ἐκίη
ἡ μέρα ἡ φλογοβόλου ὡς ἡ ψιγὴ τοῦ Κίη,
ἡ ὀρμὴ μου πὸν τρύγησε τὰ στερνὰ της ρόδι
ὀργώνει τὴ νύχτα μὲ τὴν Ἀλετροπόδα.

LARGO

ΑΓΑΠΗ

Νύχτα, κ' ἡ νύχτα σὺ σπιθὶ τοῦ ἀψήλων ἐχίθη
στὰ οὐρανοκάρδια π' ἀγρίου αἰμίτου στυλαμίδες
τάστρια ἀναβρῦζον καὶ περιαπεροῦ ὡς τὰ βίβη
ὀρθοστεκάμενες τοῦ μαύρου οἱ πυριμίδες.

Μὰ ὡς γιομοφεγγαριὰ ἡ ἀγάπη πλέει στ' ἀστῆθι
πὸν τὰ καρδιόχτυπα, ὅμοιοι λάγνες ὀρησιτρίδες
κούρτυλα κροῦνε, καὶ ποτάζει με ἡ λήθη
σὺν κότεργου σφιχτοπλοκάμες ἀλυσσίδες,

δίδυμο χέρμι πὸν μὲς στ' ἀσημένιο τίσι
τῆς χούφτης σου πίνω ὡς ἀνάμια τὴν ἀντριά.α.
Κι ὡς μὲ τὰ ρουδιὰ βούκινα ἡ ἀγὴ γιορταίσει
— Ἄκου τί λὲν οἱ πόθοι οἱ μάγιστροι τοῦ πόνοι,
Ἄδερφὴ—νὰ στραγγίσω τὴ στερνὴ σου στάμ
τῆς ζωῆς, κ' ἔτσι νὰ σὲ χωρῶ ἔξω γῆς καὶ χρόνου.

SCERZZO

ΚΑΗΜΟΣ

—Οἱ Μυροφόρες διάβηκαν στ' ἀχνὸ γαλιζι.—
Σὺν ἀστραπῆς σαῖτα μάγυρη πὸν ὑφαίνει
φωτιὲς λαβωματιές, πέτατο ὁ νοῦς φροουμάζει
τοῦ ἀτιοῦ ἀδερφός, καὶ σὺν ἄμπρο γλυκανασαίνει